

WEEK-OVERPEINZINGEN

Tusschen de regels (IX.) „Het gevaar van tweede gedachten.“

Gij kent allen de mooie geschiedenis van Petrus, die een verheven ervaring doormaakte, zooals hij in zijn leven nog nooit doorgemaakt had, toen hij op de golven van de zee wandelde naar Jezus. Na de mededeeling van deze verheven ervaring wordt er gesproken over een plotselinge nederlaag die hij lijdt. Omdat hij op den wind en den storm lette, begint hij te vreezen. Omdat hij begon te vreezen, begon hij te zinken. Omdat hij zonk, stak Jezus hem de hand toe. En dan komen er van de lippen van zijn Meester woorden, die, wanneer ge ze leest in de Grieksche taal, bijzonder schilderachtig zijn. Jezus zegt: „Gij kleingeloo-vige, waarom hebt ge gewankeld?“ Wankelen heeft hier de betekenis van twifelen, maar niet van gewoon twifelen. In dezen wortel van het hier gebruikte werkwoord ligt de gedachte aan „dupliceeren“: twee keer iets doen. Het wil zeggen: voor den tweeden keer denken. Tweede gedachten bij zich laten opkomen. Maar gij zegt: „Dat is toch goed? Wij moeten toch niet altijd op onze „eerste“ gedachte handelen?“ Alles hangt ervan af, welke deze eerste gedachte was. Wat was het bij Petrus? Hij wilde graag een groot waagstuk ondernemen in gemeenschap met Christus, dien hij vóór zich op het water wandelen zag, en in gemeenschap met Zijn kracht die hem uittillen zou boven de gevaren die zijn sloop dreigden in de golven te doen verzinken. Dat was zijn eerste, mooie, groote, verheven, Christus-eerende gedachte. Maar hij stond zichzelf toe, op dat eerste besluit terug te keeren. Hij liet toe dat tweede gedachten opkwamen. „Eén ding doe ik“ zou veel beter zijn geweest. Als hij dáarnaar gehandeld had, zou Petrus niet gezonken zijn. Het was 't herzien van een goed besluit. Het was het stilstaan, het pauseeren, om de beslissing in twijfel te trekken, die hij genomen had in een oogenblik van hooge geloofsstemming. Dat bewerkte zijn zinken. Dit geeft ons het recht te zeggen, dat eerste gedachten, wanneer zij goed zijn, de beste zijn. Laat ons ernaar handelen. — Wij allen zullen oogenblikken doormaken wanneer, met een straal van licht, een hooge gedachte, een plotseling besluit, een hoog ideaal voor Christus ons hart binnenkomt. Het zijn de uren van een groote ervaring, precies zooals bij Petrus. Geen enkele groote daad wordt ooit ondernomen, zonder dat er zulk een oogenblik, hoe ondeelbaar kort het ook moge zijn, aan ten grondslag ligt. Het ideaal flitst voorbij onze oogen! Het onmogelijke schijnt mogelijk voor ons! Laat ons handelen in zulke oogenblikken; en laat ons handelen, precies zooals Petrus, in gehoorzaamheid aan Christus' woord: „Kom,“ en onder de autoriteit van Zijn bevel. Aarzel niet! Tweede gedachten toelaten kan noodig zijn, maar het is bijna nooit noodig, integendeel het kan gevaarlijk en schadelijk zijn wanneer de eerste gedachte goed en edel was. Vergeet niet dat er oogenblikken zijn die niet terugkomen. Wat het bekende Duitsche lied zegt: „De jeugd keert niet terug, wanneer zij eenmaal van u week,“ kan hier ook gezegd worden. Wanneer wij deze oogenblikken niet aangrijpen, wijkt de kracht, waarmee zij tot ons kwamen, terug. Oogenblikken, die een heerlijke gelegenheid, een prachtkans boden, worden dan in onze herinnering later een verzuimde kans. Ik herhaal nog eens, om niet verkeerd begrepen te worden, dat er oogenblikken bestaan, waarop het misschien goed is te zeggen, dat tweede gedachten de beste zijn. Maar hoe dikwijls zijn onze tweede gedachten niets anders dan concessies aan dingen, die wij niet bij ons hadden moeten laten opkomen. Hoeveel menschen lijden schipbreuk tusschen hun eerste en hun tweede gedachte. Zij gaven toe aan luiheid, aan een lager peil van gedrag, aan vrees, aan de gedachte dat wat heden gedaan moest worden, ook wel morgen of overmorgen kon worden gedaan. Zoo ging de schoone gelegenheid voorbij. En wij zonken weg, terwijl wij op de golven hadden moeten wandelen.

A. G. Barkey Wolf

SELMA LAGERLÖF TACHTIG JAAR

Zondag a.s. wordt een wereldberoemde vrouw tachtig jaar. Haar naam is Selma Lagerlöf en er zullen er niet velen zijn, die nooit eens iets van haar hebben gelezen. Zij is een dichterlijk vertelster, wier naïeve, beeldrijke taal van een sterke, beminnelijke persoonlijkheid getuigt. En aangezien deze vertelster een vrouw van hoog-gestemde, edele idealen is, neemt de mensch, die haar boeken leest, altijd iets goeds van haar voor zijn verder leven mee.

De levensgang van Selma Lagerlöf is wel een zonnige levensgang geweest. Deze bijna tachtigjarige vrouw, die zelfs nu nog schrijft, toont nog altijd in haar werk iets van het argeloze, zuivere kind, dat zij eenmaal geweest is.

De sagen en overleveringen van haar weemoedig-mooie en ook wel hier en daar grootsche Wermland, die ze in haar kinderjaren op Marbocka, het kleine landgoed der familie, door de oude grootmoeder vertellen hoorde — het is merkwaardig, hoe oude, lieve vertelsters soms een onuitwischbaren invloed hebben uitgeoefend op later beroemde kunstenaars. Wij denken aan Walter Scott en Poeschkin, beiden behoorend tot de allergrootste schrijvers — leven nog altijd in haar vele werken voort en het is vooral in haar beroemde „Gösta Berling,“ dat wij die sagen en overleveringen ontmoeten.

Hoe schoon heeft ze in dit prachtige boek gestalte weten te geven aan de ziel der natuur van haar land, in de breedheid van visie als we schier nergens elders in de boeken aantreffen. En wanneer men denke aan de psychologische waarde van haar grootsche schilderijen in dit boek en aan de echt-menschelijke problemen, die zij in die sagen verwerkte, dan is het waarlijk een aangrijpende gedachte: hoe vele duizenden en nog eens duizenden heeft deze nu zoo hoogbejaarde vrouw met haar vele boeken en vooral met haar beroemden eersteling gelukkig gemaakt.

Selma heeft haar roem verkregen, plotseling en geheel. Zij was een stil werkend onderwijzeres te Stockholm, toen zij, willende deelnemen aan een prijsvraag van een dames-tijdschrift, de eerste hoofdstukken van haar „Gösta Berling“ schreef. Het volgende jaar maakte zij het af. Ze werd er in één slag beroemd door en in zekeren zin ook rijk, want al spoedig kon zij haar betrekking er aangeven en haar lievelingswensch vervullen: groote reizen te gaan ondernemen.

Zij leeft nog altijd op „Marbocka,“ dat zij innig liefheeft om traditie en kinder-herinnering. Hier schreef zij tal van haar werken; hier bereikten haar de groote onderscheidingen voor haar hooge kunst, ridderorden en ook andere, zoo ook in 1909 de Nobelprijs voor letterkunde.

Van Selma Lagerlöf kan gezegd worden, dat zij met haar nobele kunst, van duizenden en nog eens duizenden het hart verwarmd heeft.

G. A. de R.

